

A téren hangos szárnycsattogással felröppen egy galambcsapat, és tesznek egy kört a szökőkút körül a fényben. Mi riasztotta meg őket? Mért kell mindig körben repülniük? Egyáltalán, mért gyülekeznek mindig csapatokban, amikor képesek akár halálra csip-

Csikós Attila 57

kedni egymást egyetlen morzsa felett? A rohadékok. Egy eltévedt madár nem tartott a többivel, az erkélyem korlátjára száll.

Te vagy az egyéniség, gondolom, a kíváncsi, a tudós, a művész, a felfedező.

ÖSZVÉR

(regényrészlet)

Az ostoba tekintetedből látom, hogy magad sem tudod, milyen csodálatos dolgot vittél végbe, nem követted a röppályát, az *életpályát*, az előmenetelt, valami felkeltette a figyelmedet, és megnézted, milyen, mi az, mit jelent, te szerencsétlen, te buta, te oktalan állat, és nem is tudod, hogy legszívesebben kitekerném a nyakad.

Szétronszolódtunk, mint a nyelv. Legfontosabb érzéseinkre nem találunk megfelelő szavakat, nyomorultul krárogunk csak, ellopott, csonkolt, meggyalázott kifejezésekben élő nyomorult egy generáció vagyunk, szó nélkül hagyjuk ideáink pusztulását, és ha naponta fel is tesszük a kérdést, miért?, miért hagyjuk?, ha a rosszat nem látjuk rossznak, mert annyira félünk a rossztól, akkor hogyan láthatnánk, mi a jó?

Gyűlöllek, Anikó.

Magad gyűlölöd, Iván.

Nem reagálok, tudom, csak provokál.

A galambot bámulom. Menj el, röpj el innen!, itt nem szeretnek. Bámul, a fejét forgatva, két gombszemével innen is, onnan is megnéz. Ártatlan tróger. A madártan négere. Mielőtt megszeretném, vége a misének, és megszólalnak a templom kibaszott harangjai. Elröpi. Csatlakozik. Ha kell, megöli majd a társát, hogy egyen. Most csak tett egy kísérletet. Ironikus, hogy épp ott próbálkozott, ahol csak undort tud ébreszteni. Minden nagy eszme ironikussá válik egy idő után.

Gyűlölös?, na ne mondd! Haha! Azért megbasznál, ugye?

Anikó nem semmi. Minden kommunikációs panelt bevet. Ígéret, sérkentés, lealacsonyodás.

Eszem ágában sincs.

Felém kapja a fejét, és felnevet.

Nem hiszem, nem hiszek neked, sosem szeretted a lezáratlan ügyeket, és én vagyok a te nagy, *neverendinged*, azt hiszed, nem tudom?, ez a sztori az egyetlen biztos pont az életedben, csak ezzel kapcsolatban nincsenek

kételyeid, mert egyébként mindennel, minden döntéssel, eredménnyel, odáig megyek, mindegyik terveddel kapcsolatban tele vagy bizonytalansággal, hogy ez most akkor jó?, vagy inkább nem jó, az egész életed, hogy kivel találkoz, kivel *merj* találkozni egyáltalán, hogy akivel találkoztál, vele
58 hogyan beszélj, és utólag, hogy sikerült-e megnyerőnek maradnod, nem voltál-e sok, vagy kevés, nem bántottad-e meg?, az egész életed egy merő latolgatás, hezitálás, elemzés, és ez nem az elbizakodottság ellentéte, nem, ez betegség, bébi, beteg vagy, infantilis és border line személyiség, tudod, mennyire meglepődtem, amikor megláttam azt a feliratot a fürdőszobában?, te becsajoztál, bébi?, ez hatalmas!, már az nagy dolog, hogy velem bevállaltad ezt az utat, de hogy aztán felszedj valakit, soha életemben nem néztem volna ki belőled, de *részpekt*, szívből gratulálok, még ha ez nem is változtat semmit a lényegen. Egy darab szar vagy.

Jól adja, meg kell hagyni.

Félséggel a komódon ül, lábai kis terpeszben, magassarkúja orrával támaszkodik a földön, bokája megfeszül, és hogy megjelenése mégis oldottnak, talán természetesnek tűnjön, kezét lágyan az ölébe ejtve tartja, lötyög-teti a borát, egész kicsit előre is hajol, kigombolódott blúzából majd kiesnek a mellei. Merész, már-már kacér tartását ellensúlyozza komoly, sőt szigorú tekintete. Mint egy tanszékvezető a pszichológia szak záróbuliján.

Tökéletesen igazad van, mondom, és leülök vele szemben a fotelbe. Az ágyékával egymagasságban van a fejem. Hátra dőlök, de nem teszek felesleges mozdulatot. Színlelnem se kell. Tökéletesen nyugodt vagyok.

Igazad van, ez biztos valami betegség. A lelkem egyik része, a fele halott. És halva is akart maradni. Hadd valljam meg neked, nekem sem volt semmi tervem vele. Attól félttem, ha felébred, feltör, megjelenik, el fog pusztítani, ahogy az apám tette velem, és ahogy ő aztán végül magát is elpusztította. De most itt van, és jóban vagyunk. Valahogy életre kelt, talán a találkozásunk, talán, hogy leutaztam ide, hogy nem jöttél, talán az, ahogy mondtad, igen, hogy becsajoztam, ki tudja, bébi, de *egyszercsak* itt volt, beszélgetni akart velem. Az apámról, Rólád..., na igen, te és az igen tisztelt eszméd! Tudod, miért nem hívtalak fel akkor?, harminc éve?, mert nem akartam, hogy olyan akarjak lenni, mint te, mert én nem vagyok az a szerencsés típus, akinek váratlanul, mesésen, csodába illően megoldódnak a gondjai, aki az élettől mindent megkapott, aki tizenhét évesen, Sony walkman-nel a fülében Kant maximáit idézgeti a lepukkant városi villamoson, mert számára természetes, hogy az ember addigra már túl van Goethé-n, Nietzsche-n, Kierkegaard-on és Camus-n meg az összes többiekén, én tudod, min voltam túl akkoriban, az életemen, bébi, és kétségtelen, hogy ha nem találkoznánk, jobban mondvá, ha nem szeretek beléd, ma nem ülhetnék itt megint, ebben a váltakozó időjárású porfészekben, melynek egyetlen nevezetessége, hogy

időjárása van, kezemben whiskyvel, és a vakvéletlennek hála éppen veled, aki csak úgy ontja magából az *analízist*, és olyan könnyedén mondja rám, hogy border line vagyok, amilyen könnyedén, szinte évődve súgta a fülembe az egyik kioszk bulin, hogy szerinte túl befolyásolható vagyok, de van egy különbség az akkor és a ma között, jelesül az, hogy akkor hittem 59 neked, mert egy szűz kamasz dugni akar, és hát, mint helyesen megállapítottad, befolyásolható voltam, bármibe beleegyeztem volna, hogy lehúzd a bugyid, és éppen ez elől a bármi elől kellett elmenekülnöm, és kitépni a noteszemből a kibaszott telefonszámodat.

Kisütött a nap. Tényleg prospektusba illő ez a hely!

Nem tudom, hány óra lehet, de kezdek megéhezni.

Anikó kábán mosolyog, és valami olyasmi van az arcára írva, hogy „szerencsétlen, senkiházi pöcs!”, de úgy vélem, ez leginkább azzal magyarázható, hogy nem segítetek „elszökni”, illetve, hogy nem tud rávenni (!) arra, hogy *segítsek* „elszökni” neki, hogy semmi hatalma nincs egy férfi felett, és hogy már magasról szarok az általa imádkozott Kant maximáira is.

Eddig még csak-csak elviselhető volt.

Eddig csak külön-külön fájtak sérüléseink, de nőttek, kiterjedtek és összeértek a fájdalmaink, már nem nő fáj, és férfi fáj, és fehér fáj és színes, és nincstelen, vagy akinek nincs miben megkapaszkodnia, már nem fáj külön a múlt és a ma, magyar és arab és francia és zsidó, egyetlené nőtte ki magát a seb, s együtt lüktet, és fáj, minden, ami él.

Új Forrás 2021/6 – Csikós Attila: Öszvér
(regényrészlet)

